

Итко прислужваше на най-дѣсния край на масата. Тамъ той позна много отъ своитѣ познайници: маргариткитѣ, синчеца, пеперудкитѣ и на всички имъ се усмихваше другарски.

На края на масата Итко видѣ едно момиченце съ бѣла копринена рокличка, съ златна коронка на глава.

— Лиле, Лилянке, — извика той.

— Бате! — извика момичето и се хвърли да го пригрѣща. Това бѣше малката му сестричка Лилянка. Донесълъ я бѣше на лекигѣ си крилца Златниятъ Сънчо, който седѣше до нея и весело се усмихваше.

Вечерята се свърши.

Всички момиченца и момчета станаха, хванаха се две по две за рѣце и презъ една широко отворена врата влѣзоха въ другъ още по-широкъ, още по-голѣмъ, още по-свѣтълъ салонъ.

И Итко трѣгна следъ другитѣ. Ала Бимъ Бамъ Бумъ го достигна, хвана го за пискюлчето на шапката и му рече:

— Гоститѣ ще играятъ, а ние имаме още работа, да изчистимъ тукъ и изтриемъ още сѣдове.

Лилянка се замоли:

— Господинъ Бимъ Бамъ Бумъ, пуснете го съ насъ. Той не знае да чисти, ще счули нѣщо. Моля ви се, пуснете го!

Тя се тъй мило молѣше, тъй сладко говорѣше, че Бимъ Бамъ Бумъ отстъпи.

Лилянка хвана батя си за рѣка и влѣзоха и тѣ въ голѣмия салонъ, дето започнаха най-весели игри, пѣсни и хорà. Отъ вѣнъ долиташе чудна игрива и весела музика. Всички деца заиграха чудни танци и хорà, а следъ малко подхванаха веселата рѣченица. Играха тѣ, на земята се не допиряха. Пеперудкитѣ въ бѣли роклички играха своитѣ чудно хубави балети.

Итко и Лиляна гледаха смаяни, но щастливи и доволни. Следъ като се наиграха, музиката засвири весели пѣснички и всички заедно запѣха пѣсни за цвѣтята, за полето, за пеперудкитѣ, за гората, за добритѣ джуджета и за най-милата и добра майка — Горската Царица.